

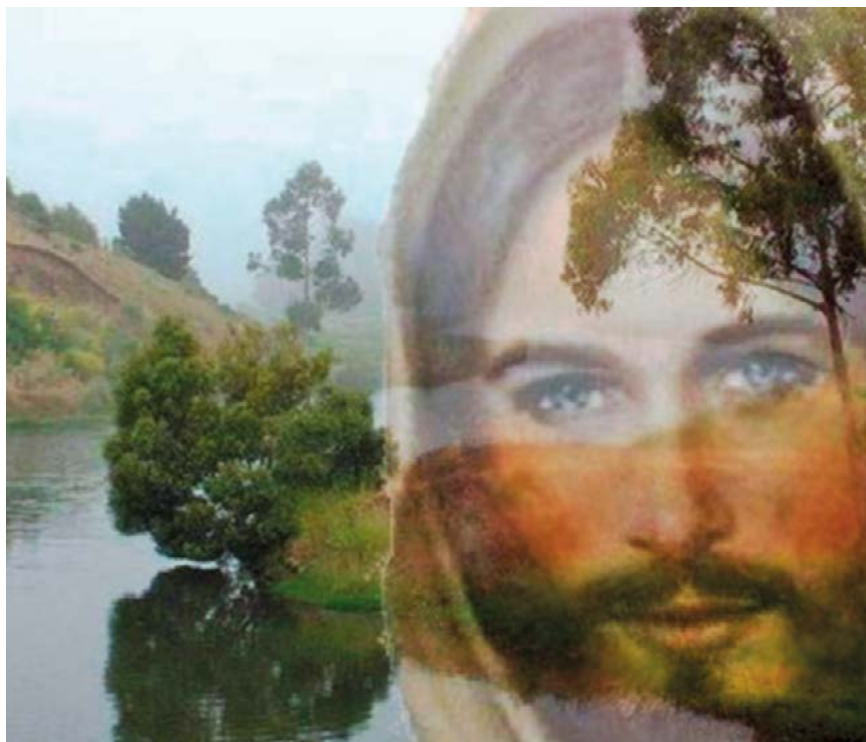

PARAULES DE VIDA

La vida en l'Esperit: el do de temor de Déu

Quan parlem del temor de Déu, el primer en el que pensen molts cristians és en una actitud de por reverencial davant la seua grandesa i majestat, perquè, com a Creador i Senyor de totes les coses, « premia als bons i castiga els dolents », com vam aprendre molts de nosaltres en el catecisme. La idea de Déu associada a una concepció de la justícia divina com a justícia humana, porta a imaginar-lo com un jutge que a l'hora del judici final condemnarà sense cap mena de pietat a aquells que no hagen complit la seua llei. El temor de Déu, quan s'entén des d'aquesta perspectiva, és vist com la por que provoca la possibilitat de la condemnaçió eterna.

En la vida cristiana afloren constantment dos sentiments. La revelació de Déu com a Pare que ens ha transmès Jesucrist i la certesa que Déu no vol que ningú es condemne, sinó que « tots els homes se salven i arriben al coneixement de la veritat » (1Tim 2,4), ens porta a estimar-lo amb tot el cor i a viure amb confiança i esperança. D'altra banda, sabem que aquesta esperança no ha de portar-nos a la presumpció de voler exigir la salvació com un dret, ni a la irresponsabilitat en la nostra vida cristiana. El creient s'ha de prendre de debò l'Evangeli amb totes les seues exigències i aco-

llir la salvació com un do. Això ens porta a una primera aproximació a aquest do de l'Esperit Sant: el temor de Déu és expressió de què ens prenem la nostra fe amb responsabilitat.

Però tampoc això és el més important. El veritable temor de Déu és una conseqüència de l'amor que li tenim. Aquest do és expressió d'un amor a Ell de qui és conscient de la pròpia fragilitat. Pot viure un sa temor de Déu qui veritablement l'estima. Quan estimem a algú de veritat, valorem eixa amistat com un tresor. Qui estima Déu amb tot el cor sap que eixe amor és el tresor més gran que haja pogut descobrir i

fa tot el possible per no perdre'l mai.

D'altra banda, el creient que viu la fe amb autenticitat, sap que mai arribarà a ser en aquesta vida un cristià perfecte, que és fràgil i pot fallar a eixa amistat. No podem ser presumptuosos ni oblidar que la possibilitat real d'ofendre al Senyor està en el nostre horitzó. En el camí de la fe, de la mateixa manera que hi ha avanços pot haver-hi reculades. Ningú pot tindre la certesa que evitarà el pecat sempre. Si ho aconseguim mai ho podem atribuir a les nostres forces, sinó que és gràcia de Déu.

Una vivència sana del temor de Déu és la conseqüència del vertader amor i del reconeixement humil de la pròpia veritat.

Sabent que és un Pare bo que ens estima, l'Esperit ens porta a viure una relació amb Ell que, prenent de debò la vida cristiana, no la banalitzava ni la converteix en un compliment legalista dels seus mandats per por, sinó que naix d'una relació personal que ens porta al respecte, a la delicadesa, a la diligència, a l'afecte, a la confiança i a l'esperança en Ell. D'aquesta manera, el do de temor de Déu és la manifestació més clara d'una religiositat autèntica.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No trencar la canya esberlada

La Tradició profètica ens convida a « no trencar la canya esberlada i no apagar el ble que fumeja »¹, i això sempre, però especialment en temps d'incertesa i patiment com els actuals, té una força impressionant, i implica un compromís ferm, civil i eclesial, amb les persones que estan en situacions de major vulnerabilitat i pobresa.

Les persones més grans de les nostres societats han patit, i estan patint, especialment en aquest temps. Por a no ser atesos, soledat, abandonament, menysteniment, són realitats que sovint envolten els nostres avis.

L'Església, en fidelitat a Jesucrist, vetlla i procura que es reconegui la dignitat intrínseca, ontològica, de cada

persona en qualsevol circumstància de la seva vida.

Somio un món molt més conforme al Regne de Déu, on les persones no són valorades per la seva rendibilitat, on la veritat transita per camins amples, on el perdó obre forrellats d'esclavatges i allibera, on la humilitat té carta de ciutadania i el proïsme és un germà i no un competidor, on cada ma-

tí dono gràcies pel nou dia amb totes les seves oportunitats.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment inicial de la seva « Homilia religiosa d'Organyà, 2020 » en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

¹ Is 42,3.

PALABRAS DE VIDA

La vida en el Espíritu: el don de temor de Dios

Quando hablamos del temor de Dios, lo primero en lo que piensan muchos cristianos es en una actitud de miedo reverencial ante su grandeza y majestad, porque, como Creador y Señor de todas las cosas, «premia a los buenos y castiga a los malos», como aprendimos muchos de nosotros en el catecismo. La idea de Dios asociada a una concepción de la justicia divina como justicia humana, lleva a imaginarlo como un juez que en la hora del juicio final condenará sin ningún tipo de piedad a aquellos que no hayan cumplido su ley. El temor de Dios, cuando se entiende desde esta perspectiva, es visto como el miedo que provoca la posibilidad de la condenación eterna.

En la vida cristiana afloran constantemente dos sentimientos. La revelación de Dios como Padre que nos ha transmitido Jesucristo y la certeza de que Dios no quiere que nadie se condene, sino que «todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad» (1Tim 2,4), nos lleva a amarlo con todo el corazón y a vivir con confianza y esperanza. Por otra parte, sabemos que esta esperanza no debe llevarnos a la presunción de querer exigir la salvación como un derecho, ni a la irresponsabilidad en nuestra vida cristiana. El creyente debe tomarse en serio el Evangelio con todas sus exigencias y acoger la salvación como un don. Esto nos lleva a una primera aproximación a este don del Espíritu Santo: el temor de Dios es expresión de que nos tomamos nuestra fe con responsabilidad.

Pero tampoco esto es lo más importante. El verdadero temor de Dios es una consecuencia del amor que le tenemos. Este don es expresión de un amor a Él de quien es consciente de la propia fragilidad. Puede vivir un sano temor de Dios quien verdaderamente lo ama. Cuando amamos a alguien de verdad, valoramos esa amistad como un tesoro. Quien ama a Dios con todo el corazón sabe que es el tesoro más grande que haya podido descubrir y hace todo lo posible por no perderlo nunca.

Por otra parte, el creyente que vive su fe con autenticidad, sabe que nunca llegará a ser en esta vida un cristiano perfecto, que es frágil y puede fallar a esa amistad. No podemos ser presuntuosos ni olvidar que la posibilidad real de ofender al Señor está en nuestro horizonte. En el camino de la fe, del mismo modo que hay avances puede haber retrocesos. Nadie puede tener la certeza de que evitará el pecado siempre. Si lo conseguimos nunca lo podemos atribuir a nuestras fuerzas, sino que es gracia de Dios.

Una vivencia sana del temor de Dios es la consecuencia del verdadero amor y del reconocimiento humilde de la propia verdad. Sabiendo que es un Padre bueno que nos ama, el Espíritu nos lleva a vivir una relación con Él que, tomando en serio la vida cristiana, no la banaliza ni la convierte en un cumplimiento legalista de sus mandatos por miedo, sino que nace de una relación personal que nos lleva al respeto, a la delicadeza, a la diligencia, al afecto, a la confianza y a la esperanza en Él. De este modo, el don de temor de Dios es la manifestación más clara de una religiosidad auténtica.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

5a Càpsula formativa

Càpsules formatives - 12 Mai, 21:30h

El acompañante necesita ser acompañado para poder acompañar.

Claves para acompañar a los jóvenes.

Amb Mn. Àngel Moreno

- Sacerdote de la Diócesis de Sigüenza-Guadalajara.
- Desarrolla su ministerio como capellán del Monasterio Cisterciense de Buenafuente del Sistol.
- Párroco de diversos pueblos de su entorno.
- Licenciado por la Facultad de Teología de Burgos.
- Tiene varios libros publicados sobre el acompañamiento.

elpoudesicar.com

Limit d'inscripció 11 Mai.

El passat 12 de maig va tenir lloc una de les càpsules formatives organitzades per la Delegació de Joves. El títol era «L'acompanyant necessita ser acompanyat per a poder acompanyar». El formador, Mn. Àngel Moreno, secretari de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, està al monestir cistercenc de Buenafuente del Sistol i porta alguns pobles

del voltant, és llicenciat per la Facultat de Teologia de Burgos i autor d'alguns llibres.

Mn. Àngel ens va remarcar que és molt necessari l'acompanyament en la fe dels nostres joves, ja que són una mica orfes en aquest aspecte, perquè els seus pares van ser poc acompanyats i no han pogut exercir aquesta tasca d'una manera del tot adequada.

Ens va posar quatre exemples de la Sagrada Escripura: L'Arcàngel Rafel i Tobies, La paràbola del Bon Samarità, Jesús amb els seus deixebles, i el Dia-ca Felip amb el ministre de Candaz, per a justificar que l'acompanyament és molt important per arribar a Crist.

Va donar molta importància a que l'acompanyament no vol dir resoldre tots els dubtes, sinó plantejar-ne de nous per arribar a resoldre el primer, que l'acompanyant s'ha de cuidar molt per ajudar els altres.

Ens va recomanar que quan tinguem una pregunta sapiguem respondre-la amb l'ajuda de la Paraula de Déu, amb el cor, amb l'experiència i amb la pràctica sacramental.

Va estar una xerrada molt profunda.

M.ª Fontcalda Borràs Barrubés

Festa de Sant Pasqual Bailon a Flix

El dilluns dia 17 de maig, festa litúrgica de Sant Pasqual Bailon, la paròquia de Flix va fer una tarda eucarística.

A les 17 hores es va fer l'exposició de Santíssim fins a les 19 h, temps de pregària personal on des del silenci vam escoltar lo que Jesús vol de naltres.

En l'Eucaristia en honor de sant Pasqual Bailon, vam tenir presents a les persones que han format part de l'Adoració Nocturna i ara estan a la Casa del Pare.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

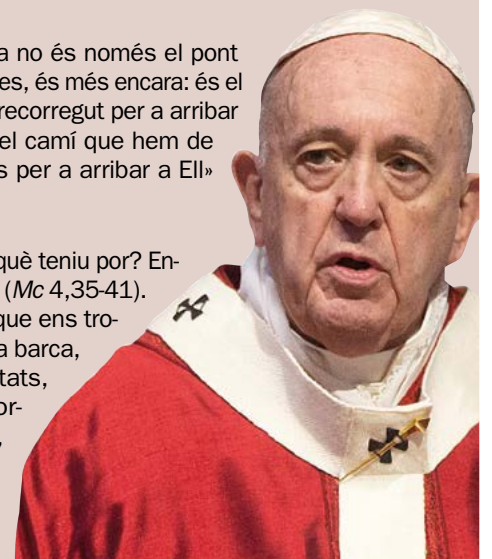

@Pontifex: «Per als creients, la “germana aigua” no és una mercaderia: és un símbol universal i una font de vida i salut. Molts germans i germanes tenen accés a poca aigua i potser contaminada! És necessari garantir l'aigua potable i el sanejament per a tots» (22 de març).

@Pontifex: «Quantes vegades, ocupats o indiferents, hem dit: “Senyor, tornaré a Tu més tard... Avui no puc, però demà començaré a resar i a fer alguna cosa pels altres”. En la vida sempre tindrem coses que fer i excuses que presentar; ara és temps de tornar a Déu» (23 de març).

@Pontifex: «Maria no és només el pont entre Déu i nosaltres, és més encara: és el camí que Déu ha recorregut per a arribar a nosaltres, i és el camí que hem de recórrer nosaltres per a arribar a Ell» (25 de març).

@Pontifex: «“Per què teniu por? Encara no teniu fe?” (Mc 4,35-41). Ens hem adonat que ens trobem en la mateixa barca, fràgils i desorientats, però alhora importants i necessaris, cridats a remar tots junts» (27 de març).

Convivència a la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel

El passat dia 27 de maig, coincidint amb la festivitat de Jesucrist gran Sacerdot, la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel va celebrar una Jornada de Convivència entre residents i treballadors del centre.

Al matí, una missa presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel president del Patronat, el capellà encarregat de l'acció pastoral i els mossens de la casa. Una cerimònia molt emotiva dedicada a pregar per tots els difunts, demanar a Déu la fi de la pandè-

mia i, sobretot, donar gràcies d'aquesta nova normalitat que permet retrobaments i, alhora, compartir un acte tan important per als cristians com és l'Eucaristia.

El Sr. Bisbe durant l'homilia va convidar els fidels a reflexionar sobre tres paraules: «gràcies», «perdó» i «si us plau», no tan sols dir-les sinó viure-les de cor en tot el seu significat. Paraules que han estat presents en el dia a dia del darrer any a la residència en l'afrontament de les dificultats derivades de la pandèmia.

Tampoc hi van faltar els simbolismes representats per diferents productes realitzats pels propis residents.

Un cop finalitzat l'acte religiós, els residents, acompanyats pel personal d'atenció directa, es van dirigir a la zona de l'hort on els esperava una monumental paella feta al caliu de la llenya. Un dinar de germanor amenitzat per música ambiental festiva de l'època que va engrescar a més d'un a ballar.

Les emocions contingudes durant els darrers mesos i els sentiments a flor de pell van explotar en forma d'agraïments, en els diferents parlaments espontanis micro en mà i dirigits a tot el públic, que van fer alguns residents en el temps de la sobretaula.

Una jornada que quedarà per al record i que no hagués estat possible sense la col·laboració de l'Ajuntament de Tortosa, l'Ajuntament de Bítim, la Colla Jove de Dolçainers, i l'esforç inestimable del personal de la residència.

Bea Castellà

Preparant la Primera Comunió

La data de la Primera Comunió és molt important, tant per als nens com per als pares i familiars, després de dos cursos de preparació per rebre a Jesús en l'Eucaristia.

Però hi ha una altra festa important i és la FESTA DE LA PRIMERA CONFESSIÓ. A Flix, el diumenge 23 de maig per la tarda, la vam fer a l'Ermida de la Mare

de Déu del Remei, on ens vam trobar els cinc nens, amb els pares i avis. Una celebració que vam participar amb alegria de sentir-nos perdonats. I el coc amb xocolata va servir per fer més amiat i compartir les il·lusions de viure com a cristians.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Flix

AGENDA

Dissabte 26, Tortosa, Seminari, a les 11 h, Assemblea diocesana de Càritas. / Morella, a les 18.30 h, confirmacions.

* Aquest acte pot canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. *Lleida*: □ Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe; sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Joan Fisher (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dimecres [Gn 15,1-12.17-18 / Sl 104 / Mt 7,15-20]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. sale-

sià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dijous [Is 49,1-6 / Sl 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

25. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1,46-55 / Mt 8,5-17]. *Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: □ Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975),

prev. fund. de l'Opus Dei; sant Pelai o Pelagí, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. V); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 1,13-15; 2,23-24 / Sl 29 / 2Co 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé, més breu: 5,21-24.35b-43)]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i dr. de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvietto, rel. servita.

Diuenge XII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?»

Crist en la tempesta del mar de Galilea (1590), de Jan Brueghel el Vell. Museu Thyssen-Bornemisza, Madrid (Espanya)

La paraula de Déu ens convida avui a l'admiració i a la confiança en Déu. A l'evangeli veiem com es calma la mar només amb la paraula de Jesús: *Calla i estigues quieta. El vent amainà i seguí una gran bonança.* Abans havia subratllat la situació dramàtica que vivien els apòstols: *S'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint.* Hi ha moments que sembla que a Déu no li importen els nostres problemes (llavors i ara): *No veieu que ens enfonsem?* Però Jesús és senyor de la creació i amb una paraula la pot dominar. Ell no és mai lluny de nosaltres tot i que sembli que dorm: *Era a popa dormint amb el cap reclinat.* El poder de Jesús sobre la creació ha d'inspirar, també als deixebles, no solament respecte i estupor sinó sobretot amor i molta confiança: *Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?* La fe del deixeble ha de ser prou madura com per infondre pau i serenitat fins i tot en els moments que sembla que Déu guarda silenci o permet la tempesta.

En aquest sentit, en la primera lectura, Déu fa veure a Job la seva incapacitat per a comprendre els plans de Déu i la seva actuació en la història. Job es vol presentar com igual a Déu, però Déu li fa una sèrie de preguntes i afirmacions que demostren la superioritat de Déu sobre els homes. L'home no ho coneix tot, no ho sap tot: com vol comprendre per què Déu actua en el nostre món d'una forma o d'una altra? Per altra banda, si Déu ho ha creat tot: els mars, les aigües, els oceans vol dir que Déu estima tota la creació; en té una cura especial.

Els deixebles no acabaven d'entendre Jesús. Però com diu Pau, *l'amor que el Crist ens té ens obliga. Hem de reconèixer que un ha mort per tots.* Com a conseqüència que *els qui viuen no visquin per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat.* A Déu li importen els nostres problemes, les nostres lluites, la nostra vida. No és Déu qui falla, sinó nosaltres, la nostra fe i confiança en ell; creiem que Déu hauria d'actuar com nosaltres volem o pensem!

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

▶ Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, i, extenuats de mareig, / no es tenien drets, no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: apaivagà el temporal / i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, plens de goig per la calma retrobada. / Que reconeguïn els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

▶ Lectura del libro de Job (Job 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso del seno materno, cuando puse nubes por mantillas y nieblas por pañales, cuando le impuse un límite con puertas y cerrojos, y le dije: "Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas"?».

▶ Salmo responsorial (106)

R. *Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia.*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / el estómago revuelto por el mareo. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,14-17)

Hermanos: Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Y Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. De modo que nosotros desde ahora no conocemos a nadie según la carne; si alguna vez conocimos a Cristo según la carne, ahora ya no lo conocemos así. Por tanto, si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,35-41)

Aquel día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.»

Dejando a la gente, se lo llevaron en barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban. Se levantó una fuerte tempestad y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba en la popa, dormido sobre un cabezal. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que perezcamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al mar: «¡Silencio, enmudece!» El viento cesó y vino una gran calma.

Él les dijo: «¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?». Se llenaron de miedo y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y el mar lo obedecen!»